

IRA, una decisió meditada

La decisió de l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA) de decretar una treva unilateral a la seva activitat armada obre unes perspectives noves per al futur d'Irlanda. En aquest article, EL TEMPS analitza el complicat mecanisme que ha permès ratificar la proposta d'alto el foc, fins que no s'ha convertit en una decisió en ferm.

El llarg retard de deu mesos pel que fa a l'anunci de l'alto el foc ha obeït, més que res, a la necessitat de consultar l'opinió de cada un dels membres de l'òrgan de govern de l'IRA, la Convenció Militar General. Aquesta Convenció és integrada per un centenar de membres dispersos pels territoris de l'Ulster i de la República. També n'hi ha uns pocs de disseminats per capitals europees, com ara Brussel·les i París. Doncs bé, tots han hagut de ser contactats en la clandestinitat pels set membres de la cúpula de l'IRA, el Consell Militar. Cada consulta, realitzada no poques

EFE

Gerry Adams (dalt), president del Sinn Féin. Aquest polític, de qui els mitjans de comunicació britànics no en poden difondre la veu per prohibició governativa, ha estat una peça clau en la fase que ha culminat amb la treva de l'IRA.

d'elles pel president del Consell Militar en persona, la figura més anònima de tot l'estat britànic, ha representat un vot, a favor o en contra, de la treva. L'anunci de l'alto el foc portava la signatura P. O'Neill, que és el pseudònim col·lectiu del Consell Militar.

El mecanisme teòric de l'elecció dels membres del Consell és el següent: cada dos anys, la Convenció Militar General escull una executiva de dotze membres, que són els encarregats de designar els set membres del Consell Militar. Entre les atribucions d'aquest darrer figura, per cert, la conclusió de la pau. Totes les votacions internes són per majoria simple; així, les del Consell Militar només necessiten quatre vots. En les reunions d'urgència del Consell, hi tenen veu —però no vot, si no són membres del Consell— tres de les figures més importants de l'organització després del president del Consell, que són el cap de l'Estat Major, l'ajudant general i l'intendent general. Tradicionalment, el quarter general del Consell Militar solia radicar a Dublín, des d'on supervisava les "operacions" a Anglaterra. Tanmateix, de les operacions portades a terme a l'Ulster, se'n feia càrrec un comandament dit nord-irlandès, el cap del qual podria haver estat durant força anys Gerry Adams. (La història de l'IRA d'aquests darrers dotze anys ha estat una pugna gairebé contínua entre el comandament nord-irlandès i el de Dublín sobre si concentrar la lluita a l'Ulster o a Anglaterra. El comandament del nord sostenia que "una sola bomba a Londres en val cent a l'Ulster", i el del sud insistia en l'extrema perillositat d'enviar activistes a Anglaterra, on tard o d'hora tots acabaven caient.)

A més de consultar, sobre l'anunci de l'alto el foc, l'opinió de molts dels membres de la Convenció, el president del Consell Militar —que segons alguns observadors britànics seria Martin McGuinness, un dels dos principals líders del Sinn Féin, juntament amb Gerry Adams— ha hagut de sondar aquesta vegada el parer dels caps activistes armats de l'organització més importants —aproximadament una trentena—. (El *hard core* o nucli dur dels Provisionals, el formen de 250 a 300 individus, que són els organitzadors o integrants de les cèl·lules, les anomenades Unitats de Servei Actiu). Si bé els contactes amb els membres de la Convenció, i amb els caps de la infraestructura cel·lular, el president del Consell Militar els ha poguts mantenir gràcies a les sòlides garanties rebudes dels britànics, el procés ha estat dificultós, en part per la natural paranoia d'una organització tancada com és l'IRA: els estatuts encara prohibeixen als seus membres, per exemple, d'afiliar-se a lògies maçòniques, o a la Internacional Socialista, considerats organismes pro-britànics o anticristians.

L'IRA configura, de fet, l'organització activista menys intel·lectual i més obrera d'Europa:

Un jove participa en una manifestació violenta a Belfast; un poc més avall, una guàrdia d'honor de l'IRA desfila junt al fèretre de Bobby Sands. Durant els últims vint-i-cinc anys, el conflicte nord-irlandès ha causat més de 3.000 morts i desenes de milers de ferits.

el 90% dels seus membres són de classe treballadora; i possiblement també és la més catòlica, si atenem al gran percentatge de presos de l'IRA (uns 600) que tenen parents sacerdots —possiblement un 25%, segons dades del 1992—. Sigui com sigui, els estatuts estipulen que els juraments en els tribunals interns de l'organització han de ser encapçalats amb la fórmula "En el nom de Déu Omnipotent". La tasca de consultar els membres de la Convenció, podria haver-la facilitada el fet que bastants d'ells no viuen a l'Ulster, sinó a la República, tot just passada la frontera.

Les negociacions "secretetes" que han desembocat en l'actual acord entraren en una fase viable durant la primera setmana de desembre del 93, quan Major va fer avinent a Gerry Adams, a través d'un missatger especial, que si l'IRA

renunciava a la lluita armada, hi hauria un inici d'evacuació gradual de les tropes britàniques. Més tard, i a mesura que es constata que l'opinió majoritària al si del Sinn Féin i del PIRA (Provisional IRA, en la terminologia de les Forces de Seguretat), i ja no diguem de la formació catòlica moderada SDLP, s'inclinava per un cessament de les hostilitats, començaren les entrevistes personals a Londres entre alts càrrecs *tories* i funcionaris del Sinn Féin i Provisionals. En un gest fútil, concebut per desorientar l'opinió pública desinformant-la, el gabinet conservador va sortir, el gener proppassat, amb l'estirabot que, al Govern britànic, li era impossible de dialogar amb terroristes com Gerry Adams.

I tanmateix no era pas la primera vegada que ho feia, car vint-i-un anys enrere, el juliol del 72, en l'època de l'administració Heath, una delegació de l'IRA, en què precisament figuraven Gerry Adams i Martin Mc Guinness, fou transportada a Londres via aèria per celebrar-hi converses secretetes amb el ministre d'Afers de l'Ulster, William Whitelaw, al domicili d'un diputat *tory*.

No seria gens estrany que les converses del 94 haguessin tingut lloc a la mateixa adreça que les del 72: al número 66 de Cheyne Walk, Chelsea. En aquest cas la història s'hauria repetit al peu de la lletra fins en l'aspecte de les reiterades mentides dels conservadors, negant i tornant a negar que hi hagués converses secretetes. Com solia inculcar als seus deixebles el pare del periodisme nord-americà, H. L. Menckel, quan havien d'anar a entrevistar un ministre, tan aviat com aquest obrís ells s'havien de dir: *Why is this fucking bastard lying to me?* ("I ara per què m'enganya, aquest malparit dels collons?").

Alfons Solé

EFE

